

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 >	
Pe un an	12 >	

Serisori țărănești.

Ioanye sufletye!

Gye mult, tare gye mult mă socotyesc și mă tru-gyesc ca să-ți scriu ție o roșpongyință, gye-aici gyela scaldatorile gyila Uioara, că zo să fiu gye ris gye nu m'o tăiat iară dragostya și dorul după tyine. Că tu esty așa gye mândru și gystyept. N'am mai vëzut dascăl gye român așa gye fain ca tyine câtă lume și împără-ție am umblat.

Măcar tu ștyi, ioanye dragă, că eū am umblat tare mult; acum un an am fost gye două ori la Běl-grad cu părădăi și cu rațele doamnei preutyese. Ții mintye? Ha? Ori poatyee îi fi uitat? Ștyi că pe drum cătră Șard am găsit două pițule învăluite într'un chischinyeū alb gye păr și nyeam băgat cu ele la crișma doftorului din Kisfalău, agyecă la crișma noastră că vezi binye, doftoru Augustyin estye fratye cu tyine, iară atuncia cu minye e cumnat, și tu estyi dascăl, iară atuncia cu minye e cumnat, și tu estyi dascăl, apăi eū îs dascăliță și dacă crișma-i aluī Augustyin, apăi e și a noastră.

Hăi, ioanye dragă, și ce mai hăla gyel dulce am beut noi acolo! Tăt îmbucam gyin sărată și sorbiam gyin jinars. C'apoi la dumnyealū șogoru Augustyin găseștyi și turtye gyelea cu sare, cu un bănuț dărăba, și doamnye! bunye's elea cu jinars gye hăl dulce.

O zis gye altmintrilea dumnyealū șogoru Augustyin că el aduce jinars gyela fain gyin Peșta. Și dum-

nyealū ce zice și face, că ștyi tu, dumnyealū e om gye probă.

Noa, dar îi și gystyept. Așe doftor să cauți cu meciu și nu găseștyi. Odată-ți găseștye leacul și cunoaștye tătye betyeșugurile. Ștyi tu, Ioanye sufletye, că el o vingyecat și pe lelea Cătălina luī Mușcareū. Tu atunci nu erai acasă. Erai betyeag în îșpotaī la Aiud. Noa și șogoru Augustyin era chiar la noi. Pringyeam post gye sfintyele Paștyi, când iacă vinye birișul luī Suleși și începe a se tângui și a nye povestyi că Cătălina e pe dunga morții. Iar Augustyin, așa milos gyela fire cum e el, iutye luă colopul hăl fain și cu vërf, sē învăli în chepenyeag și alergă tăt o fugă până la Cătălina.

Ai gye minye, ce dureri și chinuri mai avea să-raca gye ea. O junghia p'aci pela foale și nyime nu gâcia că gye ce?

Dar Augustyinu nost — doamnye ținyel — odaat io gâcit betyeșugul. O vëzut că lelea Cătălina o mîncat prea multye plăcintye și apoi io dat leacuri gyin potycă, gye pe loc s'o vingyecat.

Hăi, ioanye dragă, cum s'or mnyirat oameniū gye minunyea luī Augustyin. Bagyea Iosif aluī Cocan când l'o vëzut pe Augustyin cu filinderu hăla înalt și rătund, o gângyit că șogoru Augustyin are tăt cap până sus și n'o avut hogyină până nu l'o făcut ca să dee un tyic din cap și să-și clătyine colopul.

Ho! pe lume, n'am gângyit că chiar așa ocoș să fie. Dumnyealū întrece și pe părintyele Maxim gyin

Ighiu. Măcar, doamnye sfintye, mult îi ocoș și dumnyea-luî. Am vorovit odată cu finu Corneliu aluî Banda gyespre Dumnyaluî și par' că m'o uns la inyimă așe horbe fainye mio povestyit gyispre el.

Eû mnyi-am pus gye gând că dacă mnyioi însura pe Teofilu mnyeû și a teû, apoi să-l chiem pe popa Macsîm să nye ție o pregyică, că doamnye, frumos mai vorovește. Apoi Ioanye sufletye, mai gângeștyî tu la dăscălița ta? Ha? Ai dragu mnyeû gye dascâl! Tătye's bunye câtye le isbângeștyî tu, numai aia-mi pare reû tătului, că tye-ai lăpădat gye numele teû hăl frumos. Ar fi trebuit să rămâni tăt cu numele gye Dumitrean. E gyirept că și numele gye Măcău îți șegye binye, dar tăt a hălălalt e mai gye domnyie.

Am auzit că fina Singeroiae s'o dus la scâlzi. Apăi nu-î strică că are și ea mult lucru cu bolta, că doamnye mult mă năcăjesc și eû până's acasă cu toatye helea. Tu eștyî tăt pe la domnyîi aheia marî, iar eû trebă să fiu și în boltă și în crișmă și să grijesc și de copiiî gyin școală ca să cityiască și să se luminyeze. Dar le fac bucuros că vëd că am un bărbat așe vrenyic cum nu-î altu pe la noi.

Să nu uiți, Ioanye dragă, să coți în casa hai gynaintye în parsety jubica mea ai gye barsony și apoi să mnyio trimiți pe tiligraf, că mânye vreaû să mă duc în poveștyî la domnu pătrupop Radu că tare m'o chie-mat. Ștyîi, dragă, doamna pătrupopeasă ținye curci gye le îndoapă, apoi m'o rugat să mă duc să-î ajut o leacă. Și-apoi m'oi duce ca și în hăla rînd când m'am dus, mnyi-o dat cafei.

Hăi, bunu-î cafeiu! Ștyîi tu gyin ce să face cafeiu? Gyin coaje gye tyită și zamă gye prunye, apoi puî zăhar gyela alb cu zdrobu și mesteci cu lapye. Las' că gye-oî vinyi în pace acasă, îți fac odată ca să vezî că dăscălița ta hai scumpă cât îi gye cumintye și cum învața tătye helea.

Mânye m'oi duce și pe la biserică să mă rog la Dumnyezeû pentru tyine, doar tye-a feri gye betyeșug. Henteroiaia îi gye vină că ai tyicat în boala aia urită că ea ție-o făcut gye gyiochî. Noa da nu tye bușuli că tyio feri sfintu gye altădată.

Am înțeles că punyeți gyeputat. Pe cinye vreaî tu Ioanye sufletye? Hai, plăcea-mî-ar să tye faci tu! Eû cred că dacă șogoru Augustyin punye umerîi apoi abună seamă ai putyea să fiî. Tu eștyî om cu cartye, cetyeștyî uîșaguri și-apoi ție-ar sta tare binye gye gyeputat. Nu ștyiu abună samă, cum se poatye face omu gyeputat, că atunci atâta aș umbra până tye-ași face pe tyine!

Apoi, Ioanye sufletye, nu tye năcăji pe minye că tye rog să-mî trimiți gyin noû vro doî bănuți că zo nyi s'o gătat. Că aicea-î scump și cortyelu ungye șed încă s'o suit. Plătysc 8 pițule pe săptămînă și trebă să aduc și apă la doamna care nyi-o dat cortyelu.

Amu nu mă scald mai mult c'o zis doftoru că m'am scaldat gystul și pot să merg acasă.

Oî merge gye aici pă jos până la Aiud, apoi gyela Aiud oi găsi vrun cărăuș, care să mă ducă pâna la Șard, la tyine sufletul myio gye dascâl.

Noa dar tye las cu Dumnyezeû și gat cartyea asta care cred că ai căpătat-o în sănătate și în cinstye cu tăt imprejurul teû. Îți poftysc multă sănătate și voie bună și isbândă în tătye făptuirile tale; multă sănătate la doamna preutyeasă hai tînără. Să-î spuî că să nu se grăbiască cu coponyitu, că eû merg zilele este și-î fac eû treburile. Fă binye, Ioanye sufletye, și trămitye 5 pițule ca să am gye drum. Să grijeștyî gye Teofilu nostru să nu se reciască la spatye.

Tye sărută și tye poftyeștye a ta dăscălița harnică și gyeștyeaptă

Saveta.

Malițios.

Pictorița (urită): Deja de patru săptămînî lucrez la portretul meû.

Domnul: Admir — răbdarea d-tale.

Ce e tot atâta?

— Dacă-ți zice cineva că ești deștept ca Budiu sau deștept ca Butnar.

*

— Dacă ești mai alb ca Smigelski sau mai negru decât dracu.

*

— Dacă ești frumos ca Valeriu Velican sau mai urît ca popa Hamsea din Rêșnov.

*

— Dacă te uiți la Șofron sau se uită el la tine.

*

— Dacă te-a pețit Niculița sau te-a pețit Mănoiu.

*

— Dacă te apucă greață de cravata lui Eremias sau de cizmele lui Budiu.

*

— Dacă ești dela Buceci și te chiamă Ion sau dacă ești dela Bran și te chiamă Ilarion.

Neprecugetat.

— Uite mă, ficiorul teû a adurmit citind poeziile tale.

— Vorbă să fie! Nicî nu știe încă citi.

Din viitor.

— Și ce o să faci după masă?

— Am de gând să fac o mică plimbare în balonul meû guvernabil.

Dela cătănie.

Căpitanul: Nu știu ce să fac cu prostul cela de Mitru! Fiecare zi se îmbată și nu-î de nici un folos. Am încercat toate pedepsile dar aū fost înzădar.

Locotinentul: Cred că ar fi bine să-l degradăm.

Căpitanul: Să-l degradăm? Dar bine e numai soldat comun!

Locotinentul: Trebuie denumit atunci mai nainte în grabă de căprar.

Cobi conjugă.

Rabi-leben: Nū, Cobi, conjugă thu la mină verbo *am*.

Cobi: Io am

Tho n'ăi

El n'are ...

Rabi: Com, ce vorbește la thu? Io am, Tho n'ăi...?

Cobi: Nū, io așa ști, asta e princip dela tati-leben al mio, el si aibă, alto nu!

Are drept.

Învățătorul (bătând un elev): Vezi asta fi-e răsplata că n'ăi învățat nimic. Să ști însă că numai din iubire te bat.

Elevul (plângend): Din iubire?

Învățătorul: Da, ști doară ce a zis înțeleptul Solomon. Cel care-și iubește copiii, nu-î cruță.

Elevul: Poate! Dar n'a zis-o când a fost copil!

Amar.

Mama (cătrec fată sa): Dar bine, Lefterișo, mărită-te dacă te-a cerut Pepelea. Uite și tatăl teū m'a luat de vreme.

Fata: Eî, ce zici, dragă tată?

Tatăl: De, ce știam eū că lucrul va dura așa mult?

Cea «decoltată».

-- Nu crezi, mamă dragă, că totuși ar fi fost mai bine să îmbrac haina *cea decoltată*?

Cauza?

Nevasta tână (cătrec bucătăreasă): Mario, d-ta fierbî prea lucuos! De câte-orî fierb eū nici jumătate din mâncări nu trec, când fierbî d-ta abia ajung!

Logic.

Oaspele: Chelner, puilul acesta e din cale afară de mic! De ar fi cel puțin cîupelit bine.

Chelnerul: De, domnule, atunci ar fi și mai mic.

Primul cuget.

Micul Ghiță a căzut în apă, dar în clipa din urmă î-l mantui un lucrător.

Mama lui aleargă spăriată la el și-î zice tot felul de vorbe dragi.

Ghiță în urmă î-și recăștigă vocea.

-- E, mamă dragă, azi sară nu-î de lipsă să mă mai spele Safta?

Copile dela noi . . .

Rămas bun, scumpe «domnișoare»
Și voi «copile dela noi» . . .
O! știu, azi sufletul vă doare
Că sînt departe dela voi.

Căci n'o să bat de-acuma strada
Pentru un zimbet prietenos,
Și n'o să bătucesc ograda
Să vă aduc — buchet frumos.

Și n'o să'ndrug și zi și noapte
De rîs minciune și prostii —
Și n'o să vă mai cânt la toate:
«De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii? . . .»

Sînt domn . . . «La draci cu cea domnie!»
Vă ved gurița înstrîmbînd
«Auzi ce om? Ce fudulie?
Par' că ne-ar trece / prin gînd.»

A! milă nu aveți de mine
De-al vostru «harnic» dansator?
O! eă m'am dus și nu e cine
Să vă mai — calce pe picior! . . .

*

Iar sînt cuprins de supărare
Am lipsă decî de mîngăierî
Să-mi puî dar veselie'n cale
Vin noî, doar tu mai puterî.

O sticlă, chelnăr! Știi, vin dulce!
Dulce ca și — un sărut
Aminte iar să-mi pot aduce
De timpul dulce dispărut.

La masă sîngur . . . Iaă păharul
Și «scumpă» pentru tine'nchin,
Doar o să uit întreg amarul,
În gînd la tine când revin!

Îl duc la gura cu sfială,
Nu las în el un picurel . . .
La draci! E rău din cale-afară
Mă trec fiori, mi-e frig de el!

Aice toate's mai amare
Și fetele și vinul noî . . .
Și hărca cea de supărare
Me ia în brațul seî din noî . . .

Mi s'a urît de catenele
Spre locuință plec, gîndind
La vremurile triste grele
Ce vin, viața-mî năpădind.

Afară șueră a jele
Al toamnei vînt rătăcitor . . .
Pe cer abia vr'o două stele
Mai clipotesc de ling' un nor.

A! cât de mult acum mă doare
Că sînt departe azi de voi:
Rămas bun scumpe «domnișoare»
Și voi «copile dela noi» . . .!

Arad, Octomvrie.

Alax.

Păcălit.

O nostimă istorie s'a întîmplat zilele trecute într'un
orașel din Ungaria. Protopretorele îl judecasă pe doftor
torul cercual pentru ceva transgesie la amendă de
100 fl.

Amenda fiind din cale afară de grea, doftorul
nici prin gînd nu-î trecu s'o plătiască, ma se lăuda și
altora că n'ares'o plătiască d'odată cu capul. Proto-
pretorele din partea sa susținea că doftorul vorbește
numai, dar că în urmă va plăti amenda negreșit.

Părerile erau deosebite: unii țineau parte doftor-
rului, ceilalți protopretorelui. Mulți se și rămășiră că
doftorul va avea drept, ba că protopretorele.

Vremea trecu și doftorul nici pomană să plătiască.
Protopretorele începea a se simți ganat, își temea auto-
ritatea, când o bună dimineață îi veni o idee bizară.

Mersă la poștă și trimisă în numele doftorului
amenda de 100 fl. la locul competent, apoi se depărtă
zimbînd.

Prin orașel firește se lăți iute vestea că doftorul
a cedat, și a plătit bani. Fiecare își poate închipui
uimirea doftorului.

Dar numai acum vine partea hazlie a istoriei.

Doftorul, simțindu-se neîndreptățit prin judecata
protopretorelui, apelasă. Își uitasă de apelată, mai ales
că se împăcasă cu gîndul că amendă și așa nu va tre-
bui să plătiască, fiind-că a plătit-o deja altul, când nu-
mai iacă într'o zi primește ceva hărtie oficioasă.

O deschide: era răspunsul la apelata ce-o înain-
tasă! Judecata protopretorelui fusesă casată din partea
forului competent și doftorul absolvat de sub orî ce
amendă.

Doftorul zimbi acum și el. Fără să facă vorbă
multă, se dusă la cassa comitatului și pe baza sentin-
ței forului apelativ ridică amenda plătită de altul.

Protopretorele încă ziua aceea primi o învitară
prietinescă. Vinea din partea doftorului, care se hotă-
risă să aranjeze cu «amenda ce nu mai avea să plă-
tiască» un mic chief.

Fals.

— Mario, asta totuși e prea mult! Acum iarăși găsește în supă un fir de păr.

— Liniștește-te, doamnă, părul ăsta a fost fals!

Dovada.

— Dacă mă iubești în adevăr, domnul meu, dovedește-mi-o.

— Bucuros. Sintem tocmai la marginea lacului: sa-i în ea și că la moment o să sar după d-ta să te mântuiesc.

De ce se teme

Pacienta: Așa mă tem, domnule doftor!

Dantistul: N'ai de ce să te temi. Îndată am slirșit.

Pacienta: Da, dar mă tem că lucrezi scump!

Necaz și mai mare.

Sami: Vai, ce nefericit este io! Ce nicaz pi capo mio! Este la mină o moiere tinără și aia beteag.

Dolfi: Nū, pi capo mio mai mare nicaz. Moierea mio botrin și sănătos!

De ce . . .

— Și-așadară domnișoara noastră nu vrea să se mărite după tinerul doftor?

— Nu.

— Bine dar de ce nu?

— Domnul nu-i îndestulit cu averea lui, doamna cu familia lui, domnișoarei nu-i place caracterul lui și-apoi peste tot *nică nu a cerut-o încă!*

Scrisoare din Beiuși.

— Răspuns la «civilizația» etc. din n-rîi 18. 19. —

Stimate domnule redactor!

Esprimându-ți înainte de toate mulțumitele mele pentru prevenirea cu care mi-ai pus la dispoziție coloanele «Vulturului», îndată și fac uz de ospitalitatea oferită.

Ți-ai fost exprimat în unul dintre numerii din urmă dorința să aflu ceva despre decursul concertului ce-a avut loc luna trecută. Stimabilul *Cor-Niță*, căruia i-ai fost adresat apelul, precum se vede e ocupat cu alte lucruri, îmi ia dară eu voia să-ți raportez în locul lui. Știu că nu prea vei fi îndestulit cu acest schimb, mai ales că nu posed așa pană măiastră ca spectabilul *Cor-Niță*, mă voi nisui însă să fiu cu atât mai obiectivă și sinceră.

Cu ce să încep? Haid'să încep cu «începutul.»

Știi, stimate domnule redactor, că nică idă n'am avut că iuriști delă Oradea-Mare trebuie să «colocveze»

asa des și că aceste colocvii sînt de multe ori prea grele? Bine că din «instituțiunile lui Iustinian» (Bine e zis?) colocviile sînt mai ușoare fiind-că profesorul e om bun, dar colocviile din «dreptul public» și «filozofia dreptului» și «economia națională» etc.? Multe lucruri mai trebuie să ții în minte! Și cât mai trebuie să înveți pe examene! Nică nu mă mir acuma că sînt și de aceia cari fac examenul prin Septemvrie sau chiar prin Noemvrie în loc să-l facă la vreme în Iunie! Și-apoi «prezențele» și «absențele» și — — —

Cum, aruncă scrisoarea mea la o parte? Aceste toate le știi de mult? Nu despre aceste mi-ai dat voie să-ți raportez, ci despre concertul din urmă din Beiuși?

Să ne înțelegem. Am spus că-ți voi descrie tot ce am esperiat la acest concert. Sînt acum eu de vină dacă cele de sus mi-au fost esperințele și impresiile? Cronologice vorbind prima mea impresie a fost un simțământ de durere. Unul dintre aranjeri mă călcasă pe piciorul stîng. N'am să i-o iaă însă în nume de reu, a grăbit să ofere brațul unei fetițe de care-i plăcea — mai mult decât de alte trei fete cari sosiseră ceva mai 'nainte și

întraseră în sală conduse de — mamele lor, printr'un dublu cordon de aranjeri în mănuși albe . . .

Cred însă că va fi mai bine de voi continua cum am început în ton serios, căci văd și eu că nu-ți pot servi cu vorbe alese à la «legyezău» — «zsebrevalău» — «avantaj» ca onorabilul *Cor-Niță*. De, ce să faci! Tinerii de azi sînt mai civilizați decât noi sêrmancele fete . . .

O, la concertul nost din urmă ai fi avut prilej să înveți multe! Ceî mai mulți dintre dansatorii mei mi-au povestit despre «colocvii» și «ezamene», alții despre «vremea de azi, erî și mâne» și iar alții despre «nădușala din sală», și câte și mai câte lucruri de interes european . . .

Ce privește dansul: puține fete au șezut — mult. Mai mare parte s'au depărtat îndată după începerea dansului, căci o parte dintre stimații aranjeri se retrăsere în sala de restaurație, iar sêrmancele fete nu voiau să facă surioarelor concurență — în vinderea petrênjeilor.

În genere petrecerea a succes de minune. Se vorbește că pe la 3 cîasuri dimineața încă tot se mai găsiau câte-va fete, cari nu-și perduseră nădejda că le va cere care-va aranjer la dans. Aranjerii după pauză au jucat «Calabrias» și «Farbă», iar când vre-unul împărția sa zicea «pas» intra în sală și dansa un «tur» . . . Pe la 6 cîasuri dimineață — după cum am auzit ziua următoare -- au anunțat «ultimele trei ture». Pe la nouă cîasuri încă tot la a treia tură erau . . .

Și cu aceste închei mulțumindu-ți pentru răbdarea cu care ai citit fleacurile stimatoarei d-tale

Tin-Cuța.

Țiganul și marea.

La Constanța cum sosește
Odată un regiment,
Danciu Cula se grăbește
Să se ducă la moment,
Tos la mare ca să-și spele
Murdăria de pe piele.
Danciu Cula e soldat
Și țigan, dar e curat.

Spală el, își freacă bine
Trupu-î negru prăfuit;
Mai apoi o sete-î vine
Și de dînsa amăgit
Pleacă'n valuri a lui gură
Și îi trage-o' nghitură.
Dar simțind gustu-î amar
O asvîrle iute-afar'
Apoi strigă cât mai tare:

— «Haoleol ce apă real!
D'ăia ești tu, mareo, mare
Fiind-că nimeni nu te bea!»

Disperarea lui Bercu.

Ițic Bercu'n fugă mare
Și cuprins de disperare
Trece strada. La un cot
Se'ntâlnește, bot în bot,
Cu Ghidales, ce, firește,
Într'o clipă îl oprește
Și cu grai nedumirit
Îl întrebă:

— «Ce-ai pățit?

Unde mergi?»

— «O, dragă, foarte

Neccăjit sînt! E pe moarte
Andreî Pincus! Mă'ngrozesc!
Vreaî un doftor să-î găsesc,
Căci, de altfel, cine știe
Ce-ar putea cu el să fie.
Vaî săracul!» . . .

— «Cum, ce spui?

Ți-este rudă, dumnealui?

Lasă'ncolo însă frica . . .»

— «D'ar fi rudă, nu-î nimica.

Află însă că Andreî

Mi-e dator trei miî de lei.»

N. Țincu.

Între medici.

— Precum văd vii tocmai dela Pan. Nu l'ai vindecat încă?

— Ce crezi? Încă nici nu l'am făcut bolnav cum se cade.

Știri teribile.

* **Furia soacrelor.** Știri sensaționale ne sosesc din toate părțile Ardealului, și anume că prin luna viitoare se va convoca un mare congres numit *congresul soacrelor*, care se va ocupa exclusiv numai cu condamnarea opului de curînd apărut în tipografia *A. Murășan* din Brașov: «*Cartea soacrelor*» precum și cu condamnarea autorului acelei cărți și a lui Murășan. Centrul întruniri soacrelor va fi Abrudul, pentru că de fapt acolo sînt soacrele mai guralive. Cele mai multe dintre soacre se vor presenta cu advocați, de aceea s'au și făcut pașii de lipsă ca și Camerele advocațiale să lîfereze advocații cei mai distinși. Dintre aceștia — firește întietate vor avea cei «văduvi — la dorința unanimă a soacrelor. Se va forma cu acel prilej și un comitet secret, care va sta în legătură directă cu cei mai veritabili Anarhiști, dela cari vor procura bombele și dinamita de lipsă spre a ridica în vîzduh tipografia lui Murășan, fiind-că a permis să se tipăriască cartea în tipografia d-sale.

Bietul Murășan deprimat până la extrem de trista

veste, a promis popilor *Ripa și Roșiu*, ambiu din Munții Apuseni, că le va trimite foaia «gratis» un an întreg, în schimb ca dinșii, depe acum să înceapă a furisenii în contra soacrelor.

De altă parte ne vin vesti că ginerii din Ardeal saltă de bucurie, căci — după cum au înțeles — congresul va ține cel puțin *o lună*, iar în timpul acesta ei își vor petrece viața în cea mai perfectă liniște, fără ceartă și departe de zingănitul crunt al soacrelor. Ba ginerii s'au și hotărât a colecta bani pentru reedificarea — în viitor — a tipografiei d'luî Murășan, iar acum de-ocamdată cu toții și-au trimis abonamentul înainte pentru «Gazeta Transilvaniei».

Partea serioasă.

BIBLIOGRAFIE.

(În rubrica asta vom lua notiță de toate cărțile ce ne vor sosi la redacție în 2 exemplare, anunțându-le apariția și însoțindu-le eventual de recensuni).

Au intrat:

»**Clipe de repaus**» de *Sorcovă*. Brașov, tipografia A. Mureșan. Format elegant, 8°, 208 pag. — Prețul 2 cor + 20 bani porto.

*

»**O fată de Tarabostos**» roman de pe timpul Dacilor — de Tit Chitul. Gherla, tipografia diecesană. Format 8°, 270 pag. — Prețul 1 cor 50 bani. — Tomul al doilea va urma.

La Administrația acestui ziar se află de vânzare:

»**Almanacul Vulturului**»

partea I.

Prețul, spedit franco 3 cor.

I. I. Sceopul: «Pribeag»

Prețul, spedit franco 1 cor. 50 b.

Posta Redacției.

Avis. Aducem la cunoștința tuturor acelor care au lipsă de ilustrații frumoase, că la administrația revistei noastre se află de vânzare câte va mi de clișeurii și autotipiile alese pe lângă prețuri foarte avantajoase.

Pău. Răspuns credem e de prisos. Când vei mai avea ceva, adă-ți aminte de noi. Salutări cordiale.

Ciriplic. (A.) Așa iute să fi secat izvorul neseca? Îți reamintim promisia făcută, sau poate și d-ta crezi că: «promettre est noble, tenir — bourgeois?» — Să auzim de bine.

G. O. (T. v.) Mulțumită. De astă dată mai puțin. Redactorul nostru a făcut gluma: «De altădată mai puțin «árunyilatkozat»-uri și mai multe glume — nouă.»

L-u. E în adevăr interesantă istoria aceea despre epigramistul german Kästner. Deși era profesor de universitate trebuia să se ocupe cu poezia ca să aibă din ce trăi. Întrebat odată cum are vreme să scrie și poezii, când are să dea la universitate atâtea oare, răspunsă, că poeziile le face în vreme ce se spală. — Ah! acum știu de ce nu scrie și Schumann (coleg d'aluî Kästner. Om ce da foarte puțin pe exterior.) poezii! — observă satiricul Rabener.

Tin-Cuța (Beiuși.) În urmă. Am așteptat prilejul ăsta binevenit. De ce ursită a dat «ilustrata»? Mulțumite și salutări multe.

Alax. 13 decembrie. Mai multe în scrisoare. Bată-le focu «uișagurii!» — Comunică-mi adresa la care să i-o espediez. Înțelegi, nu?

Pavel (C...a) Him! Știi, scrisoarea ta m'a pus pe gânduri. Vrea să ne părăsești. Griji că d'acolo nu mai e rentoarcere. Seratele urmează. Mulți numai (mulți?) regretă lipsa ta, fiind-că nu's ca prin vremile acele. — Caeterum censeo: T. S. N.

I N. (Bl.) Redacția și administrația noului ziar «*Poporul român*» se află în Budapesta, strada VII Vörösmarty 19. I 8. — «*Poporul român*» e o bună foaie națională, scrisă anume pentru popor și așa efină încât și cel mai sărac român o poate cumpăra. Ți-o recomandăm călduros.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **600.000 corone.** Fond de rezervă **300.000 corone.**

Depuneri **3.000.000 corone.** Circulația anuală **44.000.000 corone.**

Primește depuneri spre fructificare, după cari solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere. Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

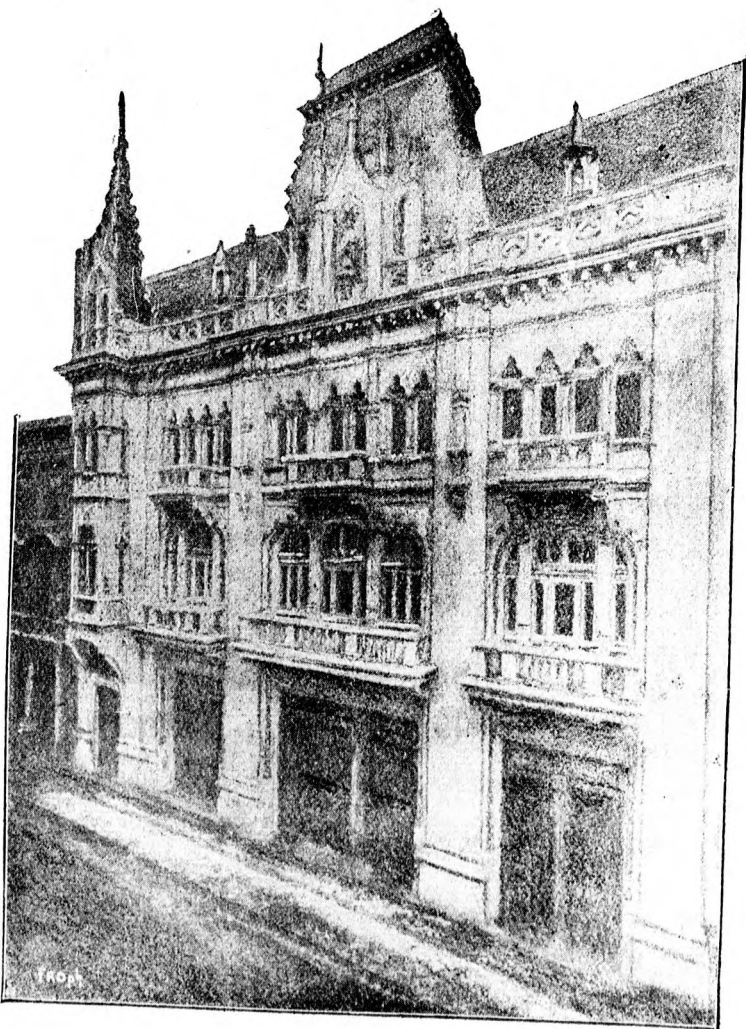
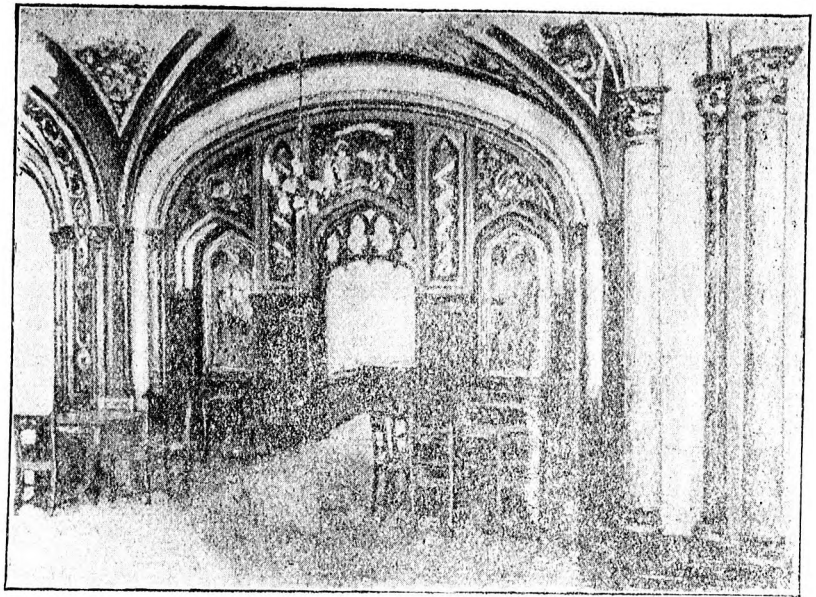
După starea casei, depuneri până la **2000 cor.** se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere. Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuează momentan după sosirea comanda.

Direcțiunea institutului.

Renumita bererie la „Carul cu bere“

(Proprietatea «Frații Mircea», români transilvăneni)

— București vis-a-vis de palatul poștelor. —

Dăm cu plăcere portretele acestor frați noștri, de origine din Cața (Transilvania), cari prin muncă cinstită și caracter puritan au ajuns să fie proprietarii celei mai grandioase bererii din orientul Europei.

Dintre acești bavi frați, mai ales Nicolae și-a eluat recunoștința cea mai înaltă a M. S. Regelui Carol I. care l-a decorat cu «Steaua României» la gradul de cavaler pentru meritele câștigate pe acest teren al industriei.

Nici un Român de dincoace, având a călători în capitala României să nu întârzie a cerceta această bererie grandioasă.

Dăm la acest loc exteriorul precum și o parte din interiorul pomposului palat (proprietatea fraților Mircea).

